Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 35 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

30

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

KUIFJE
publiceert
IN DIT NUMMER
een nieuw
TEKENVERHAAL

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Voor wat hoort wat!

De beiaard laat zijn opgewekt lied over het kleine stadje zingen en de torenklok slaat vier uur. De schoolpoorten worden wijdopen gegooid en dansend en juichend lopen de kinderen in alle richtingen. Twee vrienden blijven zijde aan zijde stappen en de ene zegt :

— 'k Zit in de penarie !

— Waarom ? Wat heb je uitgestoken ?

— De padvinders openen morgen een fancy-fair en ik heb beloofd dat ik er zou aan meewerken. Nu moet ik deze avond nog een half dozijn voorwerpen uit hout zagen en afwerken !

— Een half dozijn ? Hm... dat is veel !

— 'k Zou het geloven en daarbij moet ik tegen morgen vijf vraagstukken oplossen ! Zou je me niet kunnen helpen ?

— Misschien. Wat zou 'k moeten doen ?

— Drie stukken uitzagen, bijvoorbeeld.

De andere denkt even na en zucht dan :

— Ja, m'n beste, ik wil wel helpen, maar... ik heb ook moeilijkheden, zoals iedereen. Ik wil de helft van je werk doen maar, dan moet je me twee francs per stuk betalen.

— Twee francs per stuk ? Dat meen je toch niet ?

— Natuurlijk meen ik het ! Of wil je dat ik je vraagstukken oplos ? Ook goed, hoor ! Ik doe het voor dezelfde prijs !

— Nooit ! Dat zou niet eerlijk zijn !

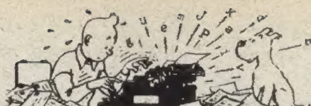
— Wel, 't spijt me erg, beste vriend, maar de tijden zijn hard en voor sentimentaliteiten heb ik geen tijd ! Tot ziens !

En zo namen de twee « vrienden » afscheid. De ene moest zijn vraagstukken oplossen en het speelgoed uitsnijden en bovendien de hele avond denken aan de woorden van zijn schoolmakker. Hij kon maar niet begrijpen hoe het mogelijk was dat een vriend er zulke praktijken op nahield en weigerde een handje te helpen, indien er « geen boter bij de vis » was !

Wanneer zelfs jonge mensen niets meer kunnen doen zonder er geld mee te verdienen, waar moet het dan heen ?

Wat denken jullie over zulke handelwijze vrienden ? Is dat geen schande ?

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

H. D'Huyvetter, Antwerpen. — De motor loopt niet uit eigen kracht en hoeft geen brandstof. Wil men de motor met al zijn onderdelen aan het werk zien, moet men aan de kruk, op zij van de motor aangebracht, draaien. De motor in plexiglas is ongeveer 20 cm. hoog en 22 cm. lang.

Wie zich voor auto's interesseert kan de handige brochure, welke uitgegeven werd door

Ford, aanvragen aan de Compagnie Ford te Antwerpen. Het brochuurtje wordt gratis toegezonden.

Freddy Lambrecht, Brussel II. — Je briefje goed ontvangen. De nummers zullen je worden opgezonden. Ken je reeds je uitslag op school ? Ik ben erg benieuwd !

De Kuifjesclub van Knokke en omgeving. — Daar ik niets meer van jullie hoor, heb ik gedacht : « Geen nieuws, goed nieuws ! » Is de ruzie weer bij-

gelegd en vergeten ? Ik hoop dat jullie volop genieten van de vakantie en het prachtige weer !

Lena Ravensburg, Weert. — 's-Gravenhage is sinds 1593 de zetel van de Staten Generaal, maar werd pas door Louis Napoleon, koning van Holland, tot stad verheven. Pas in 1870 begon de stad zich heel snel te ontwikkelen. Het Internationaal Hof van Justitie en de Academie voor Internationaal Recht zijn er gevestigd.

EEN LEZER VAN KUIFJE
is vriend van iedereen, doch vooral van zijn broers en zusjes !

KUIFJE (weekblad). *Redaktie, Publiciteit:* Lombaardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc. — *Drukkerij :* C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

ABONNEMENTSPRIJZEN	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Een los nummer	6.— fr.	7.— fr.
Ab. drie maanden	70.— fr.	80.— fr.
Ab. zes maanden	135.— fr.	155.— fr.
Ab. één jaar	265.— fr.	300.— fr.

KUIFJE-HOLLAND — Goudse Singel 76 Rotterdam. Tel. 29502 (vijf lijnen). Giro : 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3.50 per kwartaal.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

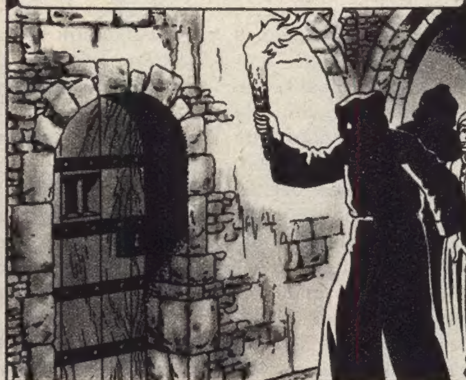
(Wordt voortgezet.)

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

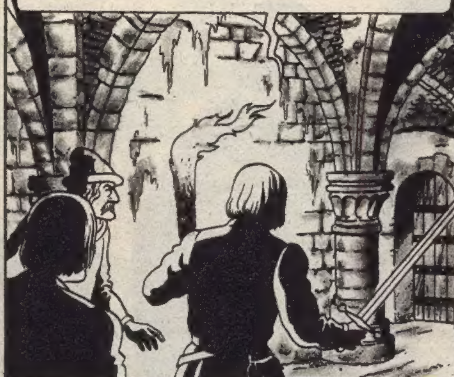
Tijdens de afwezigheid van Sterke Jan dwingt de roofridder Steenardt de heer van Kessel hem de hand van zijn dochter te schenken. De burchtheer weigert en wordt gekwetst door de schurk die plots opschrikt...

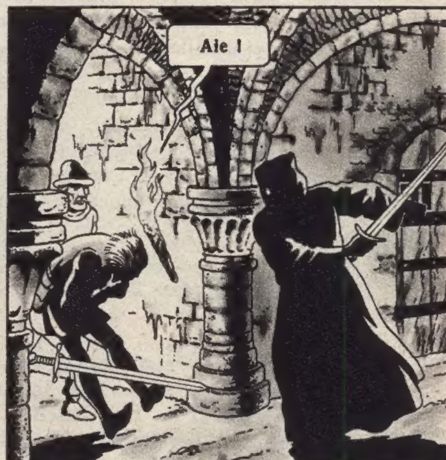

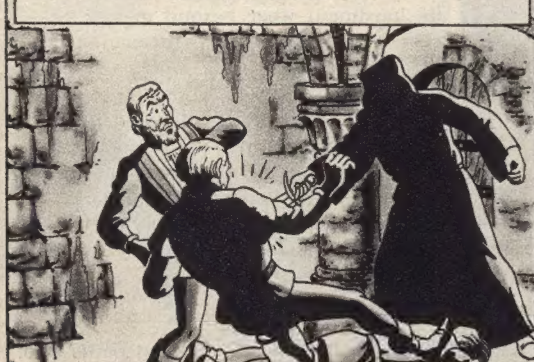

(Wordt voortgezet.)

De CHOCOLADE KOMT UIT HET LAND VAN DE INDIANEN

TOEN conquistador Fernando Cortez met een handvol Spaanse avonturiers op de kust van Mexico ontscheepte, maakte de paniek zich meester van de Azteken. Hun opperhoofd, de machtige Montezuma, keek hoofdschuddend en niet begrijpend naar de gevangenen die voor hem geleid werden. Ze hadden een blanke huid, droegen wapens die lawaai maakten als een ratelende donder en reden op grote, vierpotige dieren. Zowel paarden als vuurwapens waren in Mexico onbekend en ze keken er naar met verbazing en angst. Ook de blanken hadden veel te bekijken in Zuid-Amerika, want ook voor hen was alles nieuw. De Spanjaarden die dachten dat ze over dranken en drinken alles afwisten, zetten grote ogen op toen ze van de drank der Azteken, de chocolade, mochten proeven.

ZE ATEN MUGGEN EN BOUWDEN PYRAMIDEN

De Azteken waren eigenaardige mensen. Handel en nijverheid waren in hun land zeer ontwikkeld en hun beschaving had een hoog peil bereikt. De paleizen, de tempels en de pyramiden die zij bouwden herinneren sterk aan de beschaving, de weelde en de pracht van de oude Egyptenaren. Hun wiskundigen en astronomen wisten veel meer dan de Europese, en toch waren de Azteken in sommige opzichten nog barbaren. Zij kenden geen huisdieren. Zij hadden noch rundvee, noch ezels, noch paarden en zelfs geen honden. Hun eten was beslist niet naar Europese smaak toebereid en hun geliefkoosd gerecht was een muggentaart. (In Centraal-Afrika leven thans nog negerstammen die eendagsvliegen met handvollen eten.) De godsdienst van de Azteken was onmenselijk wreed.

Ter ere van hun goden slachtofferden zij mensen! Men schat dat er per jaar ongeveer 20.000 offers werden gebracht.

De geleerden menen te weten dat de offers, welke de Azteken hun goden brachten, door de Azteken zelf werden opgepeuzeld tijdens de grote feestmalen welke op de godsdienstceremonies volgden.

GODENDRANK

Lang vóór de Spanjaarden hun voet op het grondgebied van de Azteken zetten, dronken deze laatsten chocolade zoals wij koffie, melk, bier of wijn drinken. Het volk dronk de ruwe cacao die een vuilbruine kleur had en bitter smaakte. Voor de heren was de fijne socouascho. Het zaad hiervan werd als zo waardevol aanzien, dat het als betalingsmiddel werd gebruikt. De rijke Mexikanen dronken de chocolade uit schildpaddenschelpen die gepolijst en opgesmukt waren met gouden arabesken. Het was uit zulk een schaal dat Fernando Cortez voor het eerst de godendrank mocht proeven.

Keizer Montezuma slurpte, iedere keer als hij in zijn eigen vertrekken kwam, een kop chocolade uit. De ledige schaal werd dadelijk stukgegooid of in het meer geworpen dat zijn paleis omringde. Naar verluidt zouden in dit meer fantastische schatten liggen.

CREOOLSE SCHONEN VERKOPEN CHOCOLADE

De Spanjaarden die de drank geproefd hadden, wilden er nog meer van en weldra verkochten de vrouwen in de straat iedere morgen kopjes dampende chocolade geurig gemaakt met vanilje of kaneel. Overal werden er « Chocolatorios » geopend (zoals men later de café's als paddestoelen uit de grond zag rijzen) en in 1625 stonden de Creoolse schonen aan de kerkdeuren en verkochten na iedere mis de godendrank uit het land der Azteken.

De roem van de chocolade was echter nog niet over de grenzen van Spanje heen, en toen Hollandse kapers een koninklijk Spaans galjoen buitmaakten geladen met cacaozaad, schudden ze het goedje misprijzend in zee. Ze dachten dat het afval was.

EEN UITNODIGING TOT DE CHOCOLADE...

Eéns konden Hollandse kapers zich vergissen, maar geen twee keer, daarvoor waren ze te uitgeslapen! Toen ze nogmaals koninklijke galjoenen buitmaakten, geladen met cacaozaad, wisten ze wel wat er mee gedaan! Het duurde niet lang of de Nederlanders dronken iedere morgen geurige chocolade en ook, in Frankrijk, Duitsland en Engeland vond de drank liefhebbers. Richelieu dronk de chocolade op aanraden van zijn dokter. Deze drank zou, zo zei de wijze man, de milt van de kardinaal weer gezond maken! De regent dronk, bij het opstaan chocolade, terwijl hij zijn raadgevers en hofhouding ontving. Tijdens de regering van Lodewijk XV droegen de heren en dames van het hof steeds cacaopastillen bij zich. Op de begroting werd er zelfs een speciaal budget voorzien voor de « Chocolade van Hare Majesteit » en men zegt, dat een minister niet zoveel kostte als die chocolade.

MEDICIJN EN SNOEPGOED

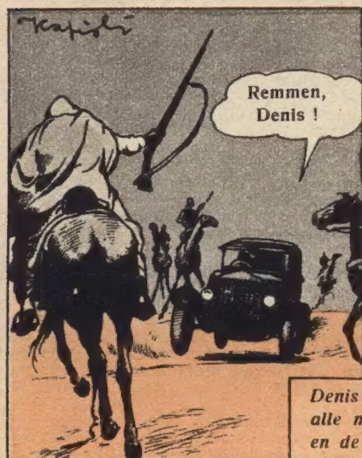
Het duurde nog vele jaren vooraleer men de chocolade als hard en krokant snoepgoed kende. Tot in het begin van vorige eeuw werd de chocolade alléén gebruikt als drank of medicijn. De apothekers voegden wat cacao in de drankjes door de geneesheer voorgeschreven, opdat de patienten niet zoveel moeite zouden hebben dit brouwsels binnen te gieten!

De fabrikatie van het cacaopoeder was nog lang niet zo gespecialiseerd als thans en de zuiverheid was zeer twijfelachtig. De chocolade kostte bovendien zoveel, dat alléén de rijken zich de godendrank konden veroorloven. Dat is gelukkig niet meer het geval en jullie zijn er niet boos om, hé!

De GIEREN der ZEE

Michael Balestra, de oom van Mark, werd door de « Zwarte Gieren » ontvoerd. Mark en Denis worden gevangen genomen door de Bedoeïnen. Op een nacht trachten ze te ontvluchten met een oude auto. Ruiters snijden hen de pas af...

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs is neergestort in het hart van Afrika. Dzidziri heeft het er levend- af gebracht. Hij kan Sophie en Yves redden en na tal van avonturen geraken ze opnieuw op de plaats van de ramp. Ze ontmoeten prins Ephraïm en Domingo, verdachte kerels, die Yves Larnaud willen om het leven brengen. Samen gaan ze op weg naar de beschaafde wereld...

EPHRAIM SPEELT EN WINT

De piloot liep buiten en zag nog juist de schaduw vluchten. Hij sprong er bovenarms op en riep luidkeels :

— Alarm !

Grote beroering in het kamp. De silhouet rukte zich los, struikelde over een wortel en viel languit de grond op. Yves dook, alsof het om een partij rugby ging, en trok de andere bij de benen. Deze rukte en spartelde en hijgde als een os. Eindelijk kon Yves hem overeind zetten. Sophie kwam toegelopen met de electrische zaklamp. Ze knipte het licht aan...

— Domingo !

— Wat doe jij hier ? En waarom tracht je er op die wijze vandoor te gaan ?

De secretaris wou zich loswringen zonder te moeten antwoorden :

— Laat me los... Ik ben niet...

— Ik heb gezien dat je uit de tent kwam, onderbrak Sophie kort.

Op dit ogenblik hoorde men de stem van Ephraïm, hij was ongemerkt naderbij gekomen :

— Larnaud, laat Domingo onmiddellijk los.

De toon was koud en beslist, men herkende de man niet meer die zich zo vriendelijk had voorgedaan en ook niet de man, die de avond te voren heel zijn fortuin aan de voeten van Sophie had gelegd. Op dit ogenblik was de teerling geworpen. Ephraïm wist het en veinsde niet langer :

— Laat los, beval hij.

— Goed, antwoordde Larnaud, ik zou echter willen weten met welk doel jullie mij achtervolgen en waarom jullie me door de buffels wilden laten verscheuren ?

Ephraïm keek in de richting van Sophie alsof hij daar een inspiratiebron zocht.

— De juffrouw kent mijn gevoelens...

Hij kreeg de tijd niet zijn zin te voleinden, want Larnaud had zich reeds op hem geworpen. Ephraïm was gevallen en Larnaud gaf hem een paar stevige vuistslagen...

— Je gevoelens ! Leugenaar ! Zeg me dadelijk welk doel jij en je dikbuikige secretaris nastreven ?

Sophie hield de hand voor de mond en waagde het niet tussenbeide te komen. Dit handgemeen in de duisternis van het oerwoud had iets dramatisch. Maar wat deed Domingo ? Sophie zocht hem met de ogen en vond hem ook op het ogenblik dat hij de arm ophief. Sophie wou roepen, maar op hetzelfde ogenblik brulde de leeuw weer luid en angstwekkend in de Afrikaanse nacht.

— De leeuw... hakkelde Domingo.

Verder kwam hij niet, want reeds stond het dier te midden van de groep alsof hij van een boom recht in hun midden was gevallen. De leeuw brulde woedend en wierp zich met uitgestrekte klauwen op Domingo die huilde en schreeuwde :

— Ephraïm ! Vlug ! Vlug !

De prins werd op zijn beurt aangevallen, maar kon achteruit springen en zijn revolver uit zijn zak trekken. Hij had de tijd niet zijn wapen te gebruiken, want de leeuw was hem reeds te lijf gesprongen. Ephraïm kon echter aan de greep ontkomen en vluchten.

Toen zuchtte de leeuw diep en zei :

— Ik geloof dat ik net op tijd kwam...

— Hola, commandant, geen gekheid, hé, voegde hij er aan toe, daar Yves zijn wapen op hem richtte. De piloot was niet in staat het te gebruiken, zo verbaasd was hij over de menselijke taal van die leeuw...

Sophie had het reeds begrepen :

— M'n beste Dzi, jij bent het nogmaals... riep ze en rende naar Dzi. Ze stootte tegen de muil van de leeuw...

— Wacht een beetje, zei Dzi, terwijl hij z'n pels aftrok, 't is er warm onder !

Lanaud sprong woedend op hem toe...

In de schijn van de zaklamp kwam het goeie, ronde, rosse hoofd van Dzidziri uit de leeuwenhuid te voorschijn. Sophie kuste hem op beide wangen.

— Maar, wat is dat ? vroeg Yves Larnaud.

— Niet zo moeilijk om raden. Ik betrouwde die Ephraïm voor geen rooie duit en ik had gelijk. En wat hij bij het invallen van de nacht aan juffrouw Sophie vertelde ! Nietwaar ?

— Dus, jij was het ?

— Natuurlijk ! Toen ik dat hoorde kon ik me niet langer bedwingen, ik moest brullen !

— Maar hoe wist je het ? En waar komt dat spul vandaan ?

Dzi richtte zich op en zei, niet zonder waardigheid :

— Dat spul heeft je daareven een goeie dienst bewezen, commandant ! Mijn vrienden, de Zonen van de Leeuw, hebben het me gegeven toen ik het pact met hen sloot... Ja, ja, het Pact van de Leeuw ! Ik ben een Zoon van Simba...

Hij zuchtte even en ging dan voort in zijn eigen rad dialect :

— Maar brullen is lang niet gemakkelijk, ik kan het je verzekeren ! Probeer het maar eens !

Larnaud haalde de schouders op en Sophie vroeg :

— En waar is Laobé, je kleine vriend ?

— Hij was de leeuwin, antwoordde Dzidziri met een lachje. Hij brulde kort en dadelijk, antwoordde het andere wild. Laobé kwam uit het struikgewas te voorschijn. Hij droeg geen leeuwenhuid.

— Die kon hij in de kleine reiskoffer van de jeep niet meenemen, verklaarde Dzi.

Aan de horizon verscheen een lichtstreep. De dag was niet ver meer. De kleine groep ging naar de tent van de piloot, doch niemand had nog lust om te slapen. Een doffe angst hield hen gevangen.

— Waarheen heeft Ephraïm ons gebracht ? Waar zijn we hier ? vroeg Sophie en ze vertolkte daarmee de gedachte die hen allen bezig hield.

— Ba, de stroom ligt voor ons, we zullen hem volgen. Ergens zal hij ons wel brengen...

— k' Zal de negers eens ondervragen, zei Yves en verliet de tent.

Weldra stond hij daar terug met een vertrokken, hard gezicht. Sophie sprong op :

— Yves, wat is er ?

— Iedereen is weg ! De dragers van Ephraïm zijn verdwenen... het kamp is leeg !

— Wat wil dat zeggen ?

— Je bent verrast, grinnikte Dzi, ik heb die twee schoelies dadelijk doorzien ! Jullie prins was nog minder te vertrouwen dan zijn varkensachtige secretaris. Die prins Ephraïm zou je uit de weg ruimen, commandant, en waagde het Sophie in zijn spel te betrekken. Indien je geheime papieren moest gehad hebben, zouden ze die wel gestolen hebben ook.

— Papieren, herhaalde de piloot.

Met een sprong was hij bij z'n lederen vest dat aan een paal hing. Hij voelde in de zakken en draaide zich dan om...

— Gestolen, bracht hij er moeilijk uit.

Dzi roerde niet, hij bekeek de piloot met een zonderlinge trek om de mond. Nogmaals doorzocht Yves alle zakken en herhaalde :

— Gestolen ! Waarom bekijk je me zo, Dzidziri ?

— Ik heb... wel, het is een beetje pijnlijk iemand te redden voor de krokodillen, de buffels en wat weet ik meer en dan vast te stellen dat die iemand geen vertrouwen in je heeft ! Waarom heb je me niet gezegd dat je papieren bij hadt ? Ik wed er voor dat het de documenten van Hage-Davricourt zijn !

— Ja, het zijn de geheimen van de Normandie. Hage-Davricourt gaf ze me alvorens hij de ogen sloot.

— 't Is schoon ! antwoordde Dzidziri. En het was allemaal zo eenvoudig : Ephraïm zocht het neergekomen vliegtuig en wou de stukken meenemen op het ogenblik dat wij opdoken. Hij vermoedde dat je papieren bezat en nu...

— We moeten hen inhalen en de papieren redden, bromde Larnaud.

Dzidziri staarde hem sceptisch aan en wou antwoorden op het ogenblik, dat Laobé rillend overeind sprong :

— Luister, Leeuwtje met de Vlammende Haren, luister... de oorlogstamtam...

De volgende week : DE PIJLENREGEN

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hassan, Kaddoer en Roestan hebben op weg naar Parijs een escadron soldaten ontmoet. Samen trekken ze terug naar het kasteel van de samenzweerders...

Bliksemsnel schiet Montbidon. De luitenant van de Deur... enz... bukt zich; de kogel ketst af op een zwaard en een van de samenzweerders valt neer...

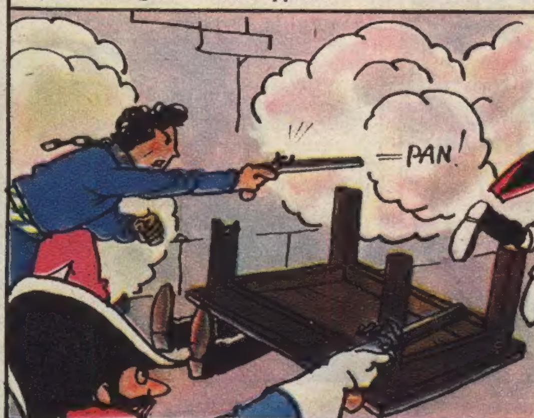
De luitenant haalt opnieuw de trekker over en een tweede bandiet wordt getroffen.

Montbidon schopt tegen de tafel...

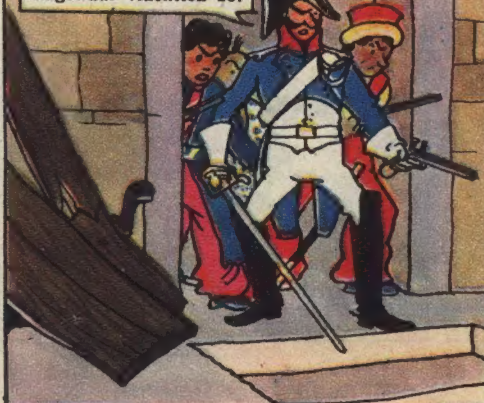
... en profiteert van de verwarring om met twee van zijn handlangers te ontsnappen...

Eindelijk begeeft de deur !

(Wordt voortgezet.)

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Mijnheer van Meylbeke, die met vrouw en twee kinderen te Brussel woont, is een groot geleerde. Hij doet een zonderlinge ontdekking, en wordt meegesleept in een reeks eigenaardige avonturen...

Brussel, 16 Juni 1860

Waarde Professor

U weet dat ik sedert drie jaar naar een anti-biotica zoek. Vóór enkele dagen beproefde ik een serum dat de bacillen moest vernietigen. Het experiment gaf precies het tegenovergestelde resultaat. De bacillen vermenigvuldigden zich niet alleen zeer snel, maar hun schadelijke invloed werd zestig maal groter dan voorheen. Moest een proefbuisje,

per ongeluk, in open lucht geraken, dan zou dit volstaan om een hele stadswijk te besmetten. Moet ik mijn ontdekking vernietigen? U is voor mij steeds een trouw raadsman geweest, mag ik ook ditmaal uw mening kennen?

Uw onderdanige dienaar,

H. van Meylbeke

(Wordt voortgezet.)

WAARHEEN TIJDENS DE VAKANTIE ?

De Antwerpse haven, zoals alle havens trouwens, is zeer fotogeniek. Men kan er steeds prachtige foto's maken. Vooral bij valavond en na de regen. Vergeet dus je fototoestel niet, wanneer je een haven bezoekt.

Enkele geluksvogels zullen misschien wel met hun ouders mogen meegaan naar Parijs. De Franse hoofdstad leent zich buitengewoon voor het maken van stemmige foto's. Dus, ogen open en afdrukknopje klaar !

Je zult reeds gehoord hebben, dat Parijs dit jaar zijn 2.000e verjaardag viert en allerlei feestelijkheden op touw zet van Mei tot September. Een vuurwerk op de Eifeltoren is steeds iets buitengewoons... en niet gemakkelijk om te « knippen ».

EEN WARE GESCHIEDENIS

TRAGEDIE IN HET IJS

NEEN, we hadden ons niet zo ver mogen wagen in de ijskoude wateren ten Noorden van de Noordpoolcirkel. Maar nu was het te laat. De ijskorst was zo dik, dat geen schip er doorheen kon boren om ons te verlossen. We zouden er weldra in gevangen zitten als in een stalen kist.

Dit avontuur speelde zich af in de Baai van Camden, niet ver van de kust. De Winter doorbrengen in de omgeving van de Noordpoolcirkel is onmenselijk. Er is de duisternis, de koude en de eenzaamheid van de eindeloze ijsvlakten. Het vooruitzicht joeg ons de angst om het hart. Hoe waren we daar gekomen ? Heel de Zomer hadden we in de Behringzee op walvissen gejaagd. In onze ijver onze olievoorraad te vergroten, hadden we de vroege Winter in het Noorden vergeten en hadden ons veel te ver gewaagd...

Ons schip stak in het ijs. IJsbergen, dik onder sneeuw, omringden ons en verder dan vijf kilometer konden we niet zien. De zon was geheel verdwenen, doch de maan bleef ons trouw en haar zachte stralen deden de sneeuwvelden fonkelen, alsof ze met sterren waren bezaaid. Even vóór Kerstmis hoorden we een hevig gekraak rondom ons. Er gebeurde echter niets. Op de vooravond van het feest begon het gekraak pas voor goed. Grote ijsvelden schokten uit mekaar en heel de witte massa begon te verschuiven als door een geweldige hand gevoerd. Het ijs smolt nochtans niet, want de thermometer wees 30 graden onder nul ! Wij voelden echter de gevolgen van een tempeest dat ver af was opgestoken, ofwel was het een aardschok, die het diepe vrije water met woest geweld over de ijsbanken heen spoelde. Te allen kante brak en scheurde de dikke ijskorst en wij moesten er ons aan verwachten dat de schollen onze boot zouden samendrukken als een kaartenhuisje, alhoewel hij zeer stevig was en speciaal gebouwd om het geweld van de ijszeeën te trotseren.

We keken naar het ijs en naar onze trouwe boot die reddeloos verloren was...

— Jongens, neem alle planken die jullie vinden kunt en maak sleden. Het wordt te gevaarlijk aan boord ! beval onze kapitein.

Zo snel we konden timmerden wij sleden in mekaar, brachten ze op het ijs en laadden ze vol klederen, mondvoorraad en brandstof. De voltallige bemanning, zijnde achttien stoere zeebonken, verliet het schip en begon moedig aan de gevaarlijke reis over de ijsschollen naar de kust toe...

Wij hadden gehoopt dat het ijs na een tijd weer zou vastvriezen, maar neen, de massa bleef in beweging en telkens weer stonden we voor afgrondloze, koude diepten. De kapitein, die eerst stapte, verdween plotseling in een barst en nog geen sekonde nadien drie matrozen met een slede. Het was onmogelijk hen hulp te bieden, want ook wij waren langs alle kanten bedreigd en geen sekonde mochten wij het ijs, vlak vóór ons, uit het oog verliezen. Na uren van bovenmenselijke inspanning bereikten mijn kameraad en ik de vaste grond. Wij waren de énige overlevenden ! Al onze makkers hadden, net als de kapitein en ons schip, de dood gevonden in de ijszee...

Wij waren volkomen uitgeput. Brandstof en eten hadden we onderweg moeten achterlaten, en lang zouden we geen weerstand meer kunnen bieden aan de koude...

Het toeval wilde dat een Eskimo, van op een heuvel, het drama op het ijs had gezien en naar het dorp was gesneld om hulp te halen. De Eskimo's vonden ons en voerden ons op hun sleden naar hun iglo's, waar ze ons verpleegden, zodat we vlug weer op de been waren. Twee maanden lang deelden we het leven en het werken van die brave Eskimo's. Toen kwam er een gemotoriseerde Canadese politiepatrouille naar het dorp en zij namen ons terug mee naar huis.

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Capitano Rabakol wordt naar Venetië geroepen voor een vertrouwelijke opdracht. Lambik sluit vriendschap met hem...

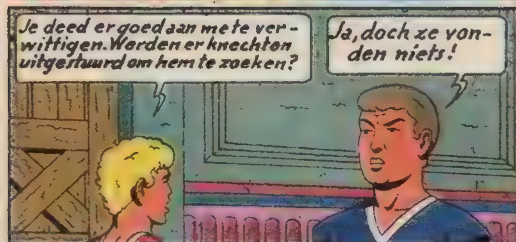

(Wordt voortgezet.)

Teksten en tekeningen van J. Martin.

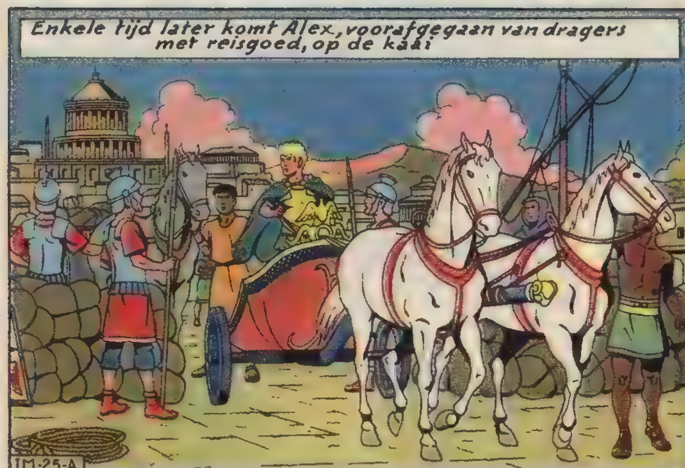

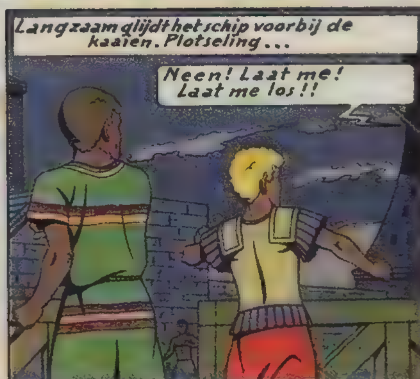

(Wordt voortgezet.)

Door J. Bergmans illustraties van Fr. Craenhals

Het Geheim

J E-LIN vroeg zich niet af waarom de blanken absoluut de bergtop wilden bereiken en hij was de enige. Josikhar en Nohin, zijn vrienden, net als hij uit Nepal afkomstig, konden er niet over zwijgen. Heel de dag braken ze er zich het hoofd over.

— Onze meesters denken dat ze boven op de Parwal Sawaji de schaduw van de goden zullen ontmoeten, zei de eerste.

— Zij zoeken boven de steen die koper in goud kan veranderen, meende de tweede.

Beiden voelden dat de overige lastdragers hun opinie niet deelden en zochten naar een andere uitleg. Ze waren allemaal gewoon het zout en de katoen, dat de Tibetaanse kooplui naar hun land voerden, te dragen over enge bergpassen en langsheen diepe ravijnen. Deze blanken waren geen kooplui en ze wilden ook niet om de berg heen gaan, neen ze klommen er op en wilden de onzichtbare top bereiken !

Toen de blanken in het Dal-van-de-Ceder hun dragers zochten, hadden ze de jongen met lichte ogen en athletenfiguur opgemerkt.

— Deze jongen heeft zeker geen schrik van de bergen, had een blonde heer met een lange neus en ver uitstaande oren gezegd.

— Ik heb inderdaad geen schrik, had Je-Lin geantwoord, en om zijn woorden kracht bij te zetten, was hij op de tempelmuur geklommen die drie manslengten hoog was. Hij had zijn voeten in naast onzichtbare barsten en spleten gezet, was langs de kroonlijst gelopen en met langzame armbewegingen te midden van de groep Europeanen gesprongen...

De blanken riepen verschrikt, maar Je-Lin was doodgewoon overeind gewipt en had zelfs geen schrammetje opgelopen.

De blonde heer had in de handen geklapt en gezegd :

— Ik neem je, en jij zult mijn papieren tot in het zevende kamp brengen !

De expeditie, bestaande uit Oostenrijkers en Zwitsers, was toen aan de beklimming van de acht duizend honderd zeven en vijftig meter hoge Parwal Sawaji begonnen. Zoals het de gewoonte was, zouden ze van de basis in Nepal tot op een hoogte van zes duizend meter, op regelmatige afstanden kleine kampen opslaan. De lange karavaan bracht het nodige materiaal naar de kampen, vervoerde wetenschappelijke apparaten, brandstof, levensmiddelen en nog vele andere benodigdheden. Het was de Zwitser Haeglix die de expeditie leidde en alles te voren gepland en berekend had.

Langzamerhand verminderde het aantal dragers. In het derde kamp, dat opgeslagen was op de hoogvlakte die het Noorden van Nepal beheerste, bleef het grootste deel geleid door drie blanken achter. De dertig sterkste dragers mochten met drie andere Europeanen hoger stijgen. Je-Lin, Nohin en Josikar behoorden tot de uitverkorenen, en het was toen dat ze pas voor goed begonnen te redetwisten over het « waarom » van de tocht. De wegen, die door de kooplieden gebruikt werden en van berg tot berg slingerden naar het Oosten van Tibet of naar de bovenloop van de Brahmapoutra, hadden ze reeds lang achter zich. Ze stegen in een gebied waar nooit een inlander een voet had gezet. Reeds in het vijfde kamp werd de lucht dun en Je-Lin zette de borstkas wijd open en trachtte zo diep mogelijk te ademen. Langzaam en methodisch stapte hij voort, alhoewel zijn last licht om dragen was. Hij had slechts zorg te dragen voor een koffertje en een tas die met lederen riemen gesloten was.

Zijn meester sprak slechts de hoogst nodige woorden met hem, maar hij zag wel dat die blonde heer hem graag mocht en er niets aan zijn blik ontsnapte. Iedere avond moest Je-Lin zijn koffertje en zak op een klein vouwtafeltje zetten. Zijn meester nam dan de papieren uit het zakje en de pen uit het koffertje en begon koortsachtig minuscule tekens op het witte papier te schrijven. Hij rustte zelfs niet terwijl hij at, en af en toe hief hij zijn lange neus in de lucht. Hij scheen dan heel gelukkig. Iedere avond keek Je-Lin nieuwsgierig naar deze schrijfceremonie. Hij was er van overtuigd dat deze zonderlinge reis door de bergen, nieuwe gedachten in het brein van zijn meester deed geboren worden en dat deze door de vlugge pen op het papier werden vastgelegd. Wie weet ging het niet om een heilig mysterie? Wie weet of daar het Geheim van de Berggoden niet werd onthult? Bij dageraad werden pen en papier weer opgeborgen en Je-Lin hing alles voorzichtig over zijn schouder. Op het sein van de grote Zwitser zette heel de troep zich in beweging. Telkens bleven er enkele dragers achter, waarvan de helft terug naar het voorgaande kamp daalde.

Het stijgen werd langsom moeilijker en ze kwamen slechts heel langzaam vooruit. Nadat ze uitgestrekte, bevroren sneeuwvelden doortrokken hadden, kwamen ze weer in een rotsgebied. Heel lang stapten ze rond de Vier Broeders, een reusachtige pyramide op wiens top de kruin van de Parwal Sawaji pas begon, om een geschikte kampplaats te vinden. Eindelijk vonden ze dan toch een soort schouw boven op een dikke ijslaag. De koude drong 's nachts doorheen de tenten van dikke pelsen en ook het petroleumvuurtje bood geen voldoende verwarming meer.

Je-Lin, Josikhar en Nohin stapten zwijgend achter elkaar. Ze hadden al hun krachten nodig en mochten ze niet verspillen in nutteloze woorden omtrent het reisdoel van hun meesters.

— Welk ook het doel zij van onze meesters, ik denk dat het dicht bij de dood ligt, zei Josikhar op een morgen heel stil, meer voor zichzelf, dan voor de anderen.

En zo was het inderdaad. De krachten van de drie blanken namen zienderogen af. Hun huid werd geel en ze beefden van 't hoofd tot de voeten. Alleen de grote, blonde Zwitser scheen de last van het stijgen en het gebrek aan lucht niet te voelen. Hij was het, die zich eerst in in de schouw had gehesen gevolgd door zeven dragers door koorden met elkaar verbonden. Dan begon de tocht naar het zevende kamp en deze was niet zo moeilijk, dan verwacht. De tenten werden opgeslagen in een spelonk, zodat ze voor de winden min of meer beschut waren en alle nodige voorbereidingen konden getroffen worden voor de laatste tocht. De grote Zwitser en zijn vriend waren echter ziek. Drie weken lang kampten ze met de koorts. Het intussen aangevoerde materiaal stapelde zich in de tenten op, maar de beklimming van de bergkimmen werd steeds uitgesteld omwille van de zieken. Toen besloot men hen op draagberrie's terug naar kamp vijf te brengen. Josikhar ging met hen mee naar beneden. Het was een jonge Oostenrij-

van de Berggoden

ker, die altijd lachte, die 's avonds het zevende kamp bereikte. Hij kwam in de plaats van de zieken. Hij zou, samen met zijn landgenoot de schrijver en meester van Je-Lin, de laatste dertien honderd meter naar de top van de Parwal Sawaji afleggen.

De vertraging veroorzaakt door de ziekte van de Europeanen en de moesson, die veel vroeger opstak dan gewoonlijk, hadden schuld aan het drama dat hierna volgde.

De twee Europeanen waren nauwelijks een paar dagen op weg, of een geweldige storm brak los. Je-Lin en drie vrienden waren achtergebleven in de tenten van het zevende kamp. Ze mochten geen blik van de tenten afslaan opdat deze, ondanks het lood waarmee ze bevestigd waren, niet zouden losgerukt en in de diepte geslingerd worden. Toch werd er een tent meegesleurd en de levensmiddelen, die er in ondergebracht waren, in alle richtingen verspreid. Dan viel de sneeuw in dikke pakken. De derde dag was het kalmer en enkele klimmers van kamp zes kwamen naar boven om nieuws te halen. De lager gelegen kampen had erg onder de storm te leiden gehad en grote hoeveelheden levensmiddelen waren verloren gegaan. Erger nog, een rotsblok was terecht gekomen op het tweede kamp en had drie Europeanen verpletterd. Er moest dringend hulp geboden worden. Terwijl de blonde met de lange neus en zijn lachende landgenoot alles in het werk stelden om de berg te bedwingen, werd heel de organisatie, die zo nauwkeurig en moeizaam uitgebouwd was om hun pogingen te doen slagen, door de ontketende natuurkrachten vernietigd. En toen begon de storm pas voor goed. Dicht tegen elkaar en plat tegen de grond gedrukt lagen Nohin en Je-Lin in de tent.

— De twee blanken zullen de top niet bereiken. De wind is te hevig, zei Nohin.

— Ik vrees het ook, antwoordde Je-Lin.

— Misschien werden ze reeds in de diepte geslingerd...

— Best mogelijk!

— Maar, we zijn in hun dienst en het is onze plicht nog ten minste twee dagen te wachten.

De avond van de tweede dag kwam de lachende Oostenrijker alleen terug. De helft van zijn lichaam was bevroren, zijn gezicht was uitgemergeld en gewond en hij wankelde.

— Mijn kameraad heeft de top bereikt. Hij stierf in de pas van de Grote Graat Noord-Oost, fluisterde de Oostenrijker.

Toen viel hij neer en gaf de geest. De huid van zijn gezicht spande zich en zijn oude glimlach verscheen terug op zijn gelaat...

— Dat is het einde, zei Nohin. We hebben onze meesters verloren en mogen dus terug naar beneden gaan.

Je-Lin wou bevestigend antwoorden, als hij plotseling dacht aan de man met de lange neus en de blauwe ogen, die iedere avond zijn gedachten aan het papier toevertrouwde en iedere avond een stuk van het Grote Geheim van de Berggoden ontsluierd had.

De wind was gaan liggen en Je-Lin dacht lang na. Dan sprak hij :

— Je mag gaan Nohin, ik wil eerst de gedachten van mijn meester halen. De Grote Graat, naar de Noord-Oostkant toe, dat kan niet meer dan twee uren van hier zijn...

— Dan heb ik een nieuwe opdracht. Vier uren zal ik hier op je terugkomst wachten, antwoordde Nohin en hij lei zich neer terwijl Jen-Lin alles gereed maakte voor de tocht.

Steil omhoog liep het eerste stuk van de weg. De spleten waarin Je-Lin zijn voeten kon zetten, waren nauwelijks zichtbaar, precies als op de oude tempelmuur. Over een kloof moest hij springen en hij voelde hoe zijn borst werd ingedrukt. Hij was de bezwijming nabij. Langsheen afgrondloze diepten moest hij klauteren, steeds hoger en steeds moeizamer. De Parwal Sawaji gaf zijn geheim niet prijs. Het was net of de natuur verzette zich hardnekkig tegen iedere stap van de mens die er naar streefde de bergtop te bedwingen. Jen-Li stapte voort en bereikte ondanks alles de pas van de Grote Graat.

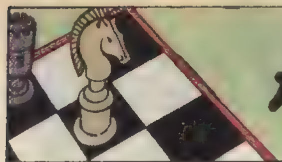
De blonde man lag daar, bevroren en met een diepe wonde over het aangezicht. In zijn handen klemde hij zijn papieren en zijn pen alsof de dood hem bij het onthullen van het berggeheim verrast had. Er lag iets triomfantelijks over het wezen van de dode en het trof Jen-Li. Hij nam de papieren en de pen en stak ze in de zak met de lederen riemen die hij zorgvuldigd sloot. Hij vond het goed dat zijn meester daar, in het domein dat hijzelf veroverde, door de sneeuw zou begraven worden.

Uitgeput, maar vol moed kwam Je-Lin terug bij zijn vriend in het zevende en hoogst gelegen kamp. Ondanks de verwijten van Nohin wou hij het koffertje en de tas van zijn meester niet achterlaten, ook al kon hij daardoor niet zoveel mondvoorraad meenemen. Ze wisten dat de kampen beneden zouden verlaten zijn en dat ze heel alléén te midden van sneeuw, ijs en stormen de eindloze weg terug moesten afleggen. De sneeuw had alle sporen uitgewist, doch het instinct van hun ras leidde hun stappen.

— Slechts tegenover de levenden heeft men verplichtingen, zo had Boedha het geleerd. Hun meesters waren dood, maar Je-Lin droeg hun gedachten op zijn borst en die zou hij naar beneden brengen!

Drie maanden later kwam er een in pelsen gehuld levend geraamte toe in de Engelse post Djommerling, de allereerste in deze verlaten en woeste streek. Het was Je-Lin. Hij alleen kwam weer, daar Nohin in eén afgrond gestort was. Op zijn borst droeg hij de aantekeningen van de blanke met de lange neus die op de top van de Parwal Sawaji was geweest. Heel het verhaal van de bergbeklimming tot op een hoogte, waar nooit voorheen een mens zijn voet had gezet, al de wetenswaardigheden van de tocht stonden hier nauwkeurig beschreven en vormden een waardevol document voor de geleerden. Het was bewaard dank zij de moed en het groot verantwoordelijkheidsbesef van een kind uit Nepal.

Het Geheim van de Schaakspeler

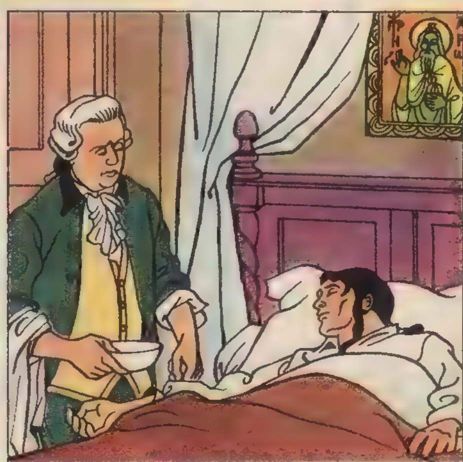
Over het verbazende spel van de automatische schaakspeler, hebben we vorige week een en ander gezegd. Hier wordt dan zijn ontstaan en mysterieuse werking onthuld...

In 1776, dat was vier jaar nadat Polen voor de eerste maal verdeeld werd, sloeg een regiment dat voor de helft uit Polen, voor de helft uit Russen bestond aan het muiten te Riga. Ze bezweken voor de overmacht en hun aanvoerder, de officier Worousky, werd door een schot in beide benen getroffen.

De ongelukkige wist aan de moordpartij te ontsnappen door zich in een gracht te verbergen. 's Nachts sleepte hij zich tot in de woning een dokter Oslof, die de naam had een eerlijk en breeddenkend man te zijn. De dokter nam Worousky in zijn huis op... ...verborg hem en verzorgde hem naar best

vermogen. De wonden waren echter zo diep, dat Worousky's beide benen moesten afgezet worden. Op zekere dag nu bracht baron von Kempelen, een Duits ingenieur, die wijd en zijd bekend was om zijn vorsingen en ontdekkingen op wetenschappelijk gebied, zijn vriend Oslof een bezoek.

Oslof zat toen erg in de penarie met zijn gast op wiens hoofd een grote prijs was gezet. Hoe kon hij hem nog langer verbergen en wat zou er van hem en zijn familie geworden indien Worousky in zijn huis gevonden werd ? Oslof en von Kempelen beraadslaagden lang...

Worousky was genezen en hij ware liefst

stil over de grens gekomen.

— Is je gast geen buitengewone schaakspeler ? vroeg Kempelen aan de geneesheer.

— Een wonder ! antwoordde deze.

— Welnu, ik geloof dat ik het gevonden heb, zei von Kempelen en zette zich dadelijk aan het werk. Drie maanden lang werkte hij aan de wonderbare automaat die zou toelaten de

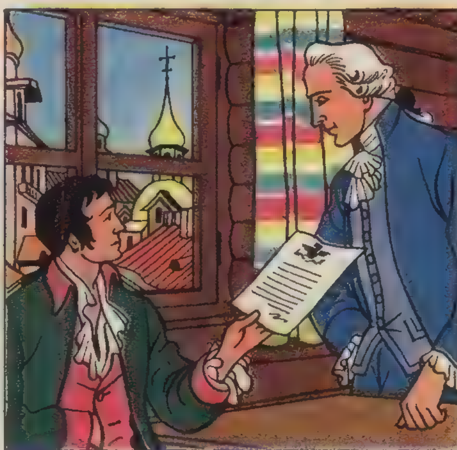
Poolse officier te verbergen...

Dadelijk werd een reisplan opgemaakt om zo vlug mogelijk uit Rusland te geraken. Om geen achterdocht te wekken zouden ze, in iedere stad waar ze doortrokken, een voorstelling geven. Te Toula werden op 6 en 7 November van het jaar 1777 de eerste partijen gespeeld. De uitslag was schitterend !

Ingenieur Kempelen was tevreden en hij nam, samen met Worousky afscheid van Oslof, en zij reisden naar Pruisen. De machine en de Pool waren verpakt in een grote koffer, voorzien van de nodige luchtgaten, die met uiterste omzichtigheid werd behandeld, ten einde het fijne mechanisme niet te beschadigen...

Zonder ongelukken reisden von Kempelen

en zijn automaat doorheen het vasteland en boekten grote ontvangsten. Toen kregen ze het bevel naar Petersburg te komen om te spelen met... Katharina II. Wat nu gedaan ?

— We wagen het, zei Worousky.

Kempelen trok zich verbazend goed uit de slag maar toen Worousky weer in veiligheid was, hadden ze er toch genoeg van. Kempelen

verkocht zijn automaat aan een zekere Anthon. Dan kwam hij in handen van Maelzel, een werktuigkundige, en steeds oogstte de automaat bijval en bewondering...

Het grote geheim, dat er telkens in de automaat schaakspelers van formaat zaten, bleef méér dan een halve eeuw bewaard !

SPOORWEG--PIRATEN

De speciale trein, die de kroonjuwelen van Ravonië van Londen naar Liverpool zou brengen, verdween op geheimzinnige wijze. Sexton Blake werd met het onderzoek belast. Hij ondervraagt Tommy Sprigg, die een muts vond bij de oude steengroeve...

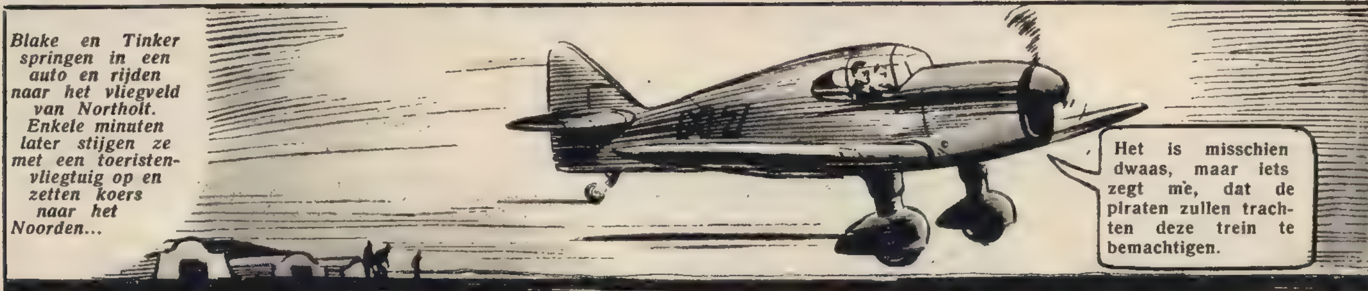

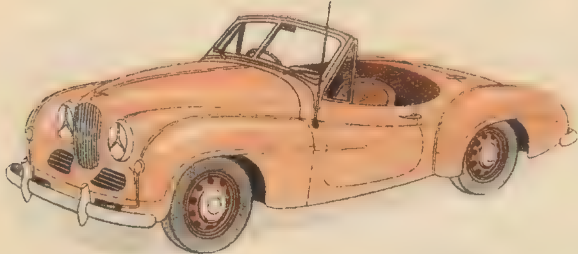
(Wordt voortgezet.)

Ken je deze nieuwe modellen?

HET jaar is nog maar half, en reeds kwamen er een hele reeks nieuwe wagens op de markt : de Alfa-Romeo 2 l., de Interceptor-Jensen, de Engelse Fords Consul en Zephyr, de Randonnée-Salmson, de Mercedes 3,3 l., de Aronde-Simca, de Jupiter-Jowett, de Road Jet, de D. B. 750, de Ranelagh-Callistra, de Roadster-Triumph, Renown, enz.

Enkelen hiervan werden reeds vernoemd in onze vorige kronieken en daar we ze niet allemaal kunnen bespreken, pikken we er hier nog enkele uit die jullie kunnen interesseren.

JUPITER-JOWETT, G.B. - 4 cylinders.

DE Jupiter-Jowett gelijkt absoluut niet op haar voorgangster de **Javeline-Jowett**. De Jupiter is een grote, luxueuse décapotable. De carrosserie vertoont enkele bemerkenswaardige nieuwigheden, bv. de kap die een geheel vormt met de calende, de spatborden, de schokbreker en de koplampen. Tilt men de kap op, dan kan men niet alleen aan de motor en al zijn onderdelen, maar tegelijkertijd aan de wielen. Van de oude Jowett moest men een wiel afschroeven vooraleer men de tweede of de vierde bougie kon vervangen !

De Engelse Ford **Zephyr** is dus eigenlijk een Amerikaanse Ford, doch kleiner. Hij wordt geconstrueerd in Dagenham (Engeland), doch heeft in tegenstelling met de Amerikaanse (met chassis en zijdelingse ventielen), een carrosserie uit één stuk en ventielen die van boven openslaan.

De **Consul** zou langzamerhand de **Prefect** en de **Anglia**, twee aftandse karren, moeten vervangen.

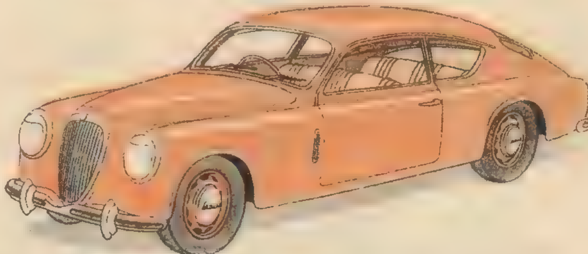
De fabrieken **Lancia** pakten eerst uit met hun **1 l. 750** en komen thans met de **Aurelia 2 l.** De spatborden vormen een geheel met het middenstuk (de fameuze Amerikaanse « pontoon-side »), de koplampen staan hoger, de motor is langer en de carrosserie loopt naar achter smaller uit dan die van de vorige **Aurelia.** De motor is sterker, zodat deze nieuwe Lancia de 160 km. per uur haalt.

Salmson is één van de oudste autofabrieken van Frankrijk, doch in het buitenland bijna onbekend. De nieuwe wagen **« Randonnée »,** welke dit jaar van stapel liep, moet de 13 PK. vervangen, die zowel op technisch als op mechanisch gebied reeds jaren voorbijgestreefd is. De motor 4 cylinders, 2 l., is een trouwe weergave van een vliegtuigmotor en voorzien van een transmissie-systeem **Cotal.** De **« Randonnée »** heeft zes plaatsen, verbruikt 13 l. en kan een snelheid van 150 km. per uur bereiken, en gelijkt in vele opzichten op de **Frégate** van Renault.

FORD ZEPHYR, G.B. - 6 cylinders op een lijn.

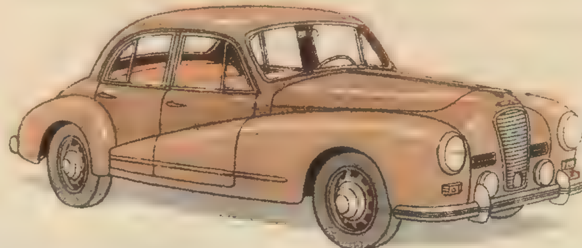
AURELIA-LANCIA, Italië. - 6 cylinders in V.

De Simcafabrieken zetten de Aronde (oud-Frans woord voor hirondelle : zwaluw) op het getouw, die niets meer heeft van haar voorgangster, de beroemde 1 l. 200, waar erg gelijkt op de **Fiat 1.300.** De ingenieurs van de Fiatfabrieken hebben trouwens geholpen aan de constructie van de Aronde. De motor is ongeveer dezelfde als die van de oude 1.200, maar ontwikkelt 43 PK. op de remmen (dus drie meer dan de Peugeot 203). De **« Aronde »** heeft een snelheid van 120 km. per uur. De wagen is zeer degelijk, ligt vast op de baan, en is bovendien comfortabel ingericht. Een vergelijking tussen de **« Aronde »** en de **« Peugeot »** is wel interessant.

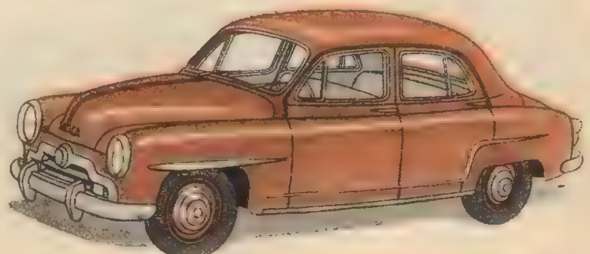
Het schijnt trouwens dat **« Peugeot »** de verschijning van de **« Aronde »** met lede ogen aanziet en een motor van 1,490 l. afwerkt voor geval de concurrentie van de Simca te groot mocht worden.

De fabrieken Renault, Simca, Peugeot, Salmson en Ford wedijveren met elkaar en doen moeite mekaar de loef af te steken. **Citroën** laat deze strijd helemaal koud, want hun fabrieken worden voor het ogenblik nog met aanvragen overstelpt. Misschien is deze afzijdigheid echter niet helemaal ongevaarlijk, want men weet nooit wat Simca-Fiat en de anderen nog in hun mars hebben !

RANDONNEE SALMSON, Frankrijk. - 4 cylinders.

ARONDE SIMCA, Frankrijk. 4 cylinders op een lijn.

MONSIEUR VINCENT

De pest is uitgebroken in het dorp van Vincent. Met de hulp van enkele trouwe en hulpvaardige vrienden gaat Vincent de zieken verzorgen. Op een avond treedt hij binnen in het huis van Mr. de Barly...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

Wankelend loopt de Marly naar Vincent. Plotseling slingert hij z'n degen naar de priester, doch op hetzelfde ogenblik wordt hij als 't ware neergebliksemd...

Maar de Barly zou niet sterven. Vincent verzorgde hem dag en nacht en hij genas op wonderlijke wijze... Het eerste wat hij deed, toen hij terug te been was, was zijn degen stuk slaan...

Eindelijk werd de pest bedwongen. Vincent wist echter dat ze niet voor eeuwig gebannen was en dat men voorzorgen moest treffen. Hij wilde dat de hulp en de liefdadigheid in de toekomst beter zouden georganiseerd zijn. Hij schreef de regels en statuten voor de Dames van Liefdadigheid. De kern was gevormd door de nood en thans moest deze uitgebreid worden daar er altijd liefdadigheid en naastenliefde nodig waren, niet alleen tijdens epidémies, hongersnood en andere kwalen...

Vincent de Paul was hiermee echter van al zijn zorgen niet verlost. Op een avond verliet hij zijn kleine kerk...

Ditmaal had de gezant geen bevel van de kardinaal bij zich. Hij zei echter dat iedereen wist van het goede dat hij in Châtillon gedaan had, maar dat hij duizend maal meer kon doen te Parijs, daar er hier zoveel meer nood te lenigen was. Dat de Gondi hem eigenlijk met deze boodschap gestuurd had, vertelde de bode niet...

Vincent vond het jammer dat hij afscheid moest nemen van Châtillon, maar hij voelde dat zijn plaats te Parijs was. Op een koude Decemberavond ging het nieuws van mond tot mond : Monsieur Vincent gaat ons verlaten...

De avond voor z'n vertrek zat Vincent in de kamer, die hij nog steeds bewoonde in het huis van de protestant, en keek door het venster...

(Wordt voortgezet.)

De KUIFJE's BON

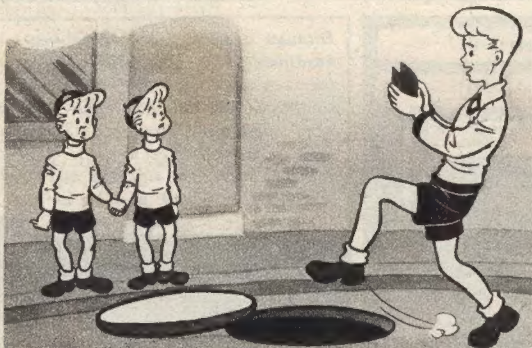
- Voor het ogenblik kun je volgende boekjes afdrukplaatjes bekomen : **De Schat van Scharlaken Rackham, Kuifje in Amerika, De Zwarte Rotsen en De Krab met de Gulden Scharen.**
- Wanneer je ons schrijft, in verband met een premie, herhaal dan steeds ons referentienummer.
- Het album van **Reinaert de Vos** is verkrijgbaar tegen terugbetaling.
- Het album van **De Drie Musketiers** is volledig uitgeput !
- Klasseer de bons van dezelfde waarde bij elkaar en plak de kleine zegels op een blad papier.

★

OP VOLGENDE PRODUCTEN VINDEN JULLIE DE KUIFJE's BON :

— De koekjes VICTORIA
— Chocolade en bonbons VICTORIA
— Caramellen VICTORIA
— Confituren MATERNE
— Fruitsiroop MATERNE
— Fruit en groenten FRIMA
— Beschuiten HEUDEBERT
— Kuifje's zeep PALMAFINA
— Margarine INA
— Chokosweet van PALMAFINA
— Deegwaren TOSELLI
— Weekblad KUIFJE

Hij is zo verdiept in het bewonderen van zijn nieuwe portefeuille, dat hij niet eens ziet waar hij gaat !.

DE GESCHENKENLIJST

1. De vignetten van REINAERT DE VOS, per reeks	50 punten
2. Afdrukplaatjes KUIFJE, boekje A	50 punten
3. Afdrukplaatjes KUIFJE, boekje B	60 punten
4. Vijf prentkaarten van Hergé, reeks I of reeks II	70 punten
5. Omslag briefpapier KUIFJE	80 punten
6. KUIFJE's WIMPEL	100 punten
7. Portefeuille KUIFJE	200 punten
8. KUIFJE's puzzle, model A	350 punten
9. KUIFJE's puzzle, model B	500 punten
10. Blokjesspel KUIFJE	500 punten

De avonturen van Kwik en Flupke

NATIONALE FEESTDAG

— Ben je lid van de Kuifje's Club ?
— Heb je reeds 'n Kuifje's wimpel ?
— Draag je 'n Kuifjespet ?
— Schrijf je op Kuifje's briefpapier ?
— Verzamel je Kuifje's Bons ?

UIT DE VIER WINDSTREKEN

BIJENESKADER VALT BRUSSEL AAN !

Op een zonnige Woensdagnamiddag kwam een eskader bijen, aangevoerd door een jonge koningin, in duikvlucht naar omlaag, scheerde enkele malen om de Brouckèplaats en zaaide angst en schrik onder de voorbijgangers. Eindelijk zette de zwerm zich neer bij de ingang van de Em. Jacqmainlaan. De brandweer van het Brusselse werd bijeengetrommeld en in zeven haasten kwam zij met auto's, vrachtwagens, ladders en spuiten op de plaats van het onheil ! Tegen bijensteken vermochten ze echter niets en ze moesten onverrichterzake terugkeren. Ten slotte werd er een imker gevonden die, beschermd door een linnen masker, bij middel van een rookblaasbalg de bijenzwerm in een zak deed terecht komen. Honderden voorbijgangers hadden met veel belangstelling de ongelijke strijd tussen het bijeneskader en pompiers gevolgd !

DE WRAAK VAN DE KLOKKENLUIDER !

ENKELE weken geleden werden de inwoners van een klein dorp in Beieren's nachts opgeschrikt door het bronzen klokgelui. Wat betekende dat ? Brand ? Watersnood ? Oorlog ? Iedereen trok zijn jas aan en liep hals over kop naar de kerk, onderweg links en rechts vragend wat er gaande was. Toen heel het dorp de kerk binnen stormde, zagen ze dat de luider het niet opgaf en steeds maar verder aan de klokzelen trok.

— Waar brand het ? riep er iemand.

— Nergens, antwoordde de luider bedaard, maar ik heb er genoeg van alle dagen loonsverhoging te vragen en niets te krijgen. Ik tref represaillemaatregelen en zal voortaan iedere nacht de klokken luiden ! Het was niet nodig, want de volgende morgen kreeg de luider voldoening.

GETUIGEN VAN HET IJSTIJDPERK

VOOR het ogenblik onderzoeken verschillende geleerden het meer van Ochrid, dat ligt tussen de bergen aan de Albanees-Joegoslavische grens en meer dan honderd voet diep is. In dit meer werden dieren gevonden die nergens anders ter wereld leven. In de omgeving van het meer heeft men een huisjesslak aangetroffen die de palaeologen met verstomming sloeg. Deze huisjesslak was absoluut dezelfde als de fossielen van slakken die opgegraven werden en een millioen jaren geleden leefden. Men veronderstelde dat dit soort uitgestorven was sinds het ijstijdperk. Men leidt hieruit af dat het meer van Ochrid ontsnapt zou zijn aan de tijd en de dieren die hier leven voorhistorisch zijn !

AUTOMOBILISTEN, OPGEPAST !

De politie van Marseille tracht sedert jaren de automobilisten respect in te boezemen voor de verkeersreglementen en medelijden af te dwingen voor de arme voetgangers. Daar ze er niet in slaagde heeft de politie van deze havenstad thans een nieuw systeem ingevoerd. Op het ogenblik dat het rode licht verschijnt, drukt de verkeersagent op een knopje en zie... voor de nagels rijzen metalen punten uit de grond die de auto's de weg afsnijden en de overstekende voetgangers beschermen. De automobilisten die toch nog verder willen rijden moeten de gevolgen dragen...

VEILIGHEID IN DE LUCHT

IN de lucht van Groot-Brittannië werden wegen aangelegd ! Ja, het zijn luchtwegen en we kunnen ze niet zien, maar iedere piloot weet dat elke gang van dit wegennet 16 kilometer breed en van 3.000 tot 11.000 voet hoog is, en zij de verschillende vliegvelden met elkaar verbinden. De luchtwegen zijn omzoomd door een reeks schijnwerpers die de kilometerpalen en andere verkeersseinen van de begane grond vervangen. Wanneer de weg niet vrij is, moet de piloot, net als de automobilist wachten. Het grote voordeel van dit systeem is, dat de piloten voortdurend in telefonische verbinding staan met de verschillende wachttorens en hierdoor ongelukken kunnen voorkomen worden.

MODERN CIRKUS !

Gedaan met de schokkende foorwagens en de ouderwetse langzaamheid ! Het Cirkus Bouglione gaat mee met de tijd en hier zien we de groep gekiekt voor een viermotorig Sabenavliegtuig dat hen vlug en veilig naar Brazilië zal brengen !

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Barelli en inspecteur Moreau zitten een gevaarlijke bandiet op de hielen die naar Nusa-Penida vlucht. De twee mannen landen als schipbreukelingen op een onbekend eiland...

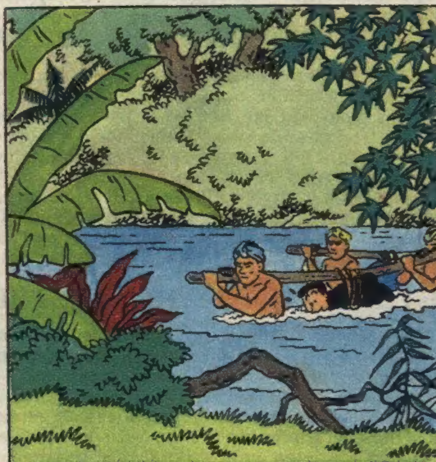
Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

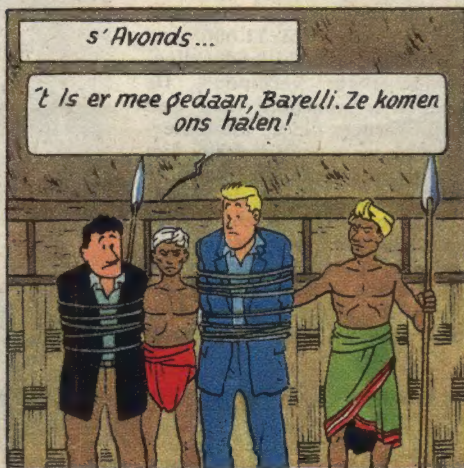

(Wordt voortgezet.)